

Отъ едикъ странж мое-то срдце призема чрезмърна радостъ въ тыя минуты, като виждамъ каквж бъдущность отвараемы, каквы сладкы надежды ся указвать за нашы-тѣ достойны потомци, а отъ другж странж необыченъ страхъ распва гърди-тѣ ми, като гледамъ каквж чърж—прошлость затварямы; па като викинемъ добрѣ въ онова що е до сега было, и погледнимъ на онова, що ще бжде отъ сега,—и то какъ ще бжде и какъ трѣба да бжде: то чякъ тогава виждамъ, колко е тѣжкопредузяте-то ни, колко обзорность и деятельность ся изисква отъ насъ; а ный, що сме ный, и колко сме и дѣ сме?—распилени и морално и материялно; та да не истажнемъ пакъ изново въ пжтя, кой то ни е злощастно водилъ до сега, и на кой-то ся и още намѣрвать много наши злощастни общества съучилища-та си.

За да можемъ да успѣваемъ елагополучно и поспѣшно въ прѣдузяте-то си, струва ми ся

Pe de uă parte, ănima mĂ simte uă bucuriă prĂ mare in acestĂ momentĂ, imaginându-mĂ frumosulĂ viitorĂ și dulcile speranĂe, ce surridĂ urmașilorĂ nostri; pe de alta, însă, mĂ infiorĂ fĂră voia mĂ la idea tristuluiĂ și durerosuluiĂ trecutĂ, ce lăssămĂ in urma nĂstră; și cercetĂndĂ bine cea ce a fostĂ pĂnĂ acum și cea ce va fi de acum incolo, —ba incă, cum are sĂ fie și cum ar trebui sĂ fie, —tocmăi atunci vĂdĂ cĂtĂ de dificilĂ e intreprinderea nĂstră, și cĂtĂ prudinĂ și activitate se cere de la noi; ĂrĂ noi:— Ce suntemĂ noi? cĂtĂ suntemĂ? și u de suntemĂ? — resipiĂ și moralmente și materialmente, tĂtĂ scĂpparea nĂstră este: sĂ ne ferimĂ a nu aluneca din noi in callea disgraĂiatĂ, pe care ne-amĂ affiatĂ pĂnĂ acum, pentru pĂccatele nĂstre, și pe care totĂ se mai affĂ și pĂnĂ astĂ-Ăi multe nenorocite comunitĂĂi alle nĂstre cu scĂlele lorĂ.

Ca sĂ putemĂ progressa cu succesĂ și rĂpede in intreprinderea nĂstră, nu vĂdĂ altĂ